

**HET
GESCHENK**
MARIJKE
VERHOEVEN

DE CRIME COMPAGNIE

Thriller

Waarom kwamen papa en mama niet? Konden ze hen niet vinden? De vingers van het meisje vormden de zoom van haar nachthemd tot een prop. Bevend van de kou drukte het kind de gefrommelde stof troostend tegen haar gezicht. Af en toe dacht ze in het duister vage vormen waar te nemen, maar als ze er te lang naar keek gingen ze weer op in het volledige zwart dat hen omringde. Waar waren ze mee naartoe genomen? Het was al donker geweest toen die vrolijke mensen kwamen en hen naar buiten brachten. Ze had de omgeving niet kunnen herkennen en het was te laat geweest om sporen achter te laten, toen de grijns op die gezichten plaatsmaakte voor iets anders.

Naast zich voelde ze de warmte van het tendere lichaam van haar zusje. De rustige ademhaling vertelde haar dat zij een kort moment had kunnen ontsnappen aan het afschuwelijke dat hen overkwam. Wie waren de mensen die hen hadden meegenomen? Ze dacht dat ze een van hen had herkend van het strand, waar ze die middag ervoor waren geweest. Waarom had mama hun gevraagd om hen op te halen? Opa en oma hadden dat toch kunnen doen?

Er klonk geschuifel ergens rechts van haar. Een geluid van zachte voetstappen dat sterker werd. Angstig sloeg ze haar arm beschermend rond de magere schouders van haar zusje. Wie was het deze keer? Zou ze nog een keer durven roepen? Dat ze hier waren? Anders werden ze misschien nooit gevonden.

De eerste keer dat ze had geroepen was het dode konijn verscheenen. Het zwart met witte konijn van die lieve oude mevrouw uit het

dorp, dat gespiesd op een lange brandende stok naar binnen was geschoven. De indringende, scherpe geur van het verbrande vlees was haast tastbaar blijven hangen in de duisternis. In het licht van het hoog opvlammende vuur had ze de put gezien. Een zwart gat waaromheen een houten hekje stond. Zodra de vlammen waren gedoofd en het weer donker was geworden, had ze de wind horen huilen in het gat. Kon het een vluchtroute zijn? Ze durfde er niet op de tast naartoe te kruipen, in het zwart kon ze niets onderscheiden.

De tweede keer dat ze om hulp had geroepen, was het spook verschenen, omringd door twee fakkels. Een groot lichaam in een bekleet gewaad, met daarop de kale schedel van een dier. Het moest een koe zijn geweest, al waren de hoorns vele malen groter dan de koeien die zij kende. Van angst hadden ze hun plas niet kunnen ophouden.

Zachtjes begon ze te jammeren. Ze zaten hier nu al zo lang, en ze was zo koud. Waarom konden papa en mama hen niet vinden? Ze hadden het eiland toch niet verlaten? In haar vuist voelde ze de ijsskoude vingers van haar zusje bewegen. Misschien moest ze gewoon naar die put kruipen, voelen of er iets was waaraan ze zich kon vasthouden.

Het geschuifel klonk opnieuw, nu dichterbij. Haar zusje leek het niet te horen, haar ademhaling ging nog altijd even gelijkmatig. Voorzichtig stond ze op en deed een paar kleine stapjes voorwaarts. Dat hekje, was dat niet ergens hier? Tastend in het luchtledige schoof ze verder vooruit, luisterend naar geschuifel dat almaar dichterbij leek te komen, luider werd.

Op het moment dat haar vingers het zachte hout vonden, begon het geschreeuw. Ruziënde stemmen, een akelig gegil en gekrijs, alsof er gevochten werd. In de zwarte stilte bracht het plotselinge geluid zo'n schok teweeg dat het meisje opsprong, tegen het hout viel dat onder haar gewicht doormidden brak. Het kind tuimelde de duisternis in.

1

‘Zestien weken maar liefst! Van harte gefeliciteerd, Nina!’ De verloskundige draaide op haar kruk om me glunderend aan te kijken. ‘Je bent al mooi op weg in het tweede trimester.’

‘Zestien weken?’ vroeg ik zonder mijn ogen af te wenden van het beeldscherm. Het mini-mensje in mijn buik bewoog zich alsof het zijn rug strekte. ‘Dus dat is al bijna in de vijfde maand?’

‘Een maand is niet precies vier weken, je bent in de vierde.’

Mijn hersenen begonnen op volle toeren berekeningen te maken, terwijl ik geëmotioneerd naar het kindje bleef kijken.

‘De uitgerekende datum is 9 april.’ Behendig maakte de vrouw bewegingen met de sensor op mijn buik. ‘Een voorjaarskindje dus. Prachtig.’

Ik zweeg en vlug wierp ze me een zijdelingse blik toe, voordat ze de sensor van mijn buik haalde.

‘Ik heb er een foto van gemaakt. Die krijg je straks mee.’ Ze wreef de gel van mijn buik om me daarna bestuderend aan te kijken.

‘Graag,’ antwoordde ik plichtmatig en ik stond op van de bank. Ik voelde me een tikje duizelig toen ik mijn broek dichtknoopte. *Zestien weken.*

‘Over een week of vier is het geslacht van je baby duidelijk zichtbaar.’ Ze trok haar latexhandschoenen uit en klikte in haar computer naar haar agenda. ‘Ik wil voorstellen om dan weer een afspraak te plannen. 20 november, om 10 uur? Lukt je dat?’

Ik knikte afwezig, terwijl ik de foto van mijn kindje in ontvangst nam.

‘Ik ben niet bekend met de omstandigheden op het eiland, maar is er een goede huisarts?’ vroeg de verloskundige met nog altijd een licht fronsende blik.

‘Ja, ja.’ Ik stopte de foto in mijn tas, in het tijdschrift dat ik had gekocht terwijl ik moest wachten op mijn afspraak.

‘De grootste kans op een miskraam is voorbij.’ Ze reikte me een afsprakenkaart aan. ‘Dat je anticonceptie bent blijven gebruiken, zal waarschijnlijk in die zin geen effect hebben op het kindje.’

‘Dat weet ik.’ Ik stopte het kaartje ook in mijn tas. Natuurlijk wist ik dat, ik had al dagen zitten googelen.

‘Als je hulp nodig hebt bij dit alles, ik bedoel... ik heb de indruk dat deze zwangerschap niet geheel gepland is, dan kan ik je in contact brengen met maatschappelijke hulpverlening.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, niet nodig.’

‘De vader van het kind, is hij er blij mee?’ Ze legde zorgelijk een hand op mijn onderarm.

‘Ik heb het hem nog niet kunnen vertellen,’ antwoordde ik naar waarheid.

‘Nou, dan is dat misschien het beste om eerst te doen.’ Ze begeleidde me naar de deur. ‘Zodat jullie plannen kunnen gaan maken.’

‘Dat zal ik doen,’ zei ik braaf.

‘En maak een afspraak met je huisarts, zodat hij of zij op de hoogte is.’

‘Hij.’ Ik dacht aan Peder Mørk, die afgelopen zomer als huisarts op het eiland Kenning was gestationeerd. De man was vriendelijk, maar kwam op de eilanders behoudender over dan zijn goedmoedelijke voorgangster.

‘Een thuisbevalling is geen optie, maar hij zal bekend zijn met de driekwartiermaatregel.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Bij complicaties tijdens de bevalling, mag de reistijd naar het ziekenhuis maximaal drie kwartier zijn. En dat lukt niet vanaf Kenning.’

Ik nam afscheid van de verloskundige en wandelde langzaam door de gangen van het ziekenhuis terug naar de entree. Het was elf uur en ik had nog twee uur voordat ik Rasmus zou ontmoeten in het centrum van de stad. Bibberig liep ik naar de koffiecokner naast de hoofdingang en bestelde er een cappuccino en een plak chocoladecake.

Zestien weken. Waarom had ik niets gemerkt?

Met de koffie en cake ging ik aan een leeg tafeltje zitten en luis-terde een tijdje afwezig naar het kibbelende gesprek tussen twee vrouwen aan de tafel naast me, voordat ik een slok koffie nam. Het smaakte me niet. Een tijdje al niet.

Ik schoof het kopje opzij en viste mijn agenda uit mijn tas. *Zes-tien weken.* Hoe was het mogelijk? En net als gisteren, eergisteren en de dagen ervoor, kwam ik uit op 20 juli. Wat glashard beteken-de dat ik niet zeker kon weten wie de vader was.

In maart 2014, zo'n zeven maanden geleden, was ik vanuit Ne-derland verhuisd naar het Deense eiland Kenning. Marisca, een vriendin van vroeger, had me gevraagd om er voor langere tijd voor de bed and breakfast van haar zieke moeder te zorgen en ook op diens oude huis, Villa Sandmarken, te passen. Ik sprak goed Deens, omdat mijn vader een Deen was en ik wist hoe ik een bedrijf moest leiden.

Kort daarvoor had ik tot mijn verdriet het restaurant van mijn overleden vader moeten sluiten. Maar omdat ook mijn relatie op de klippen was gelopen, had ik niets meer te verliezen en was Ma-risca's verzoek voor mij als een geschenk uit de hemel gekomen.

Vanaf de Fredriksgade in Aarhus liep ik over de brug naar Cross Café & Restaurant, waar ik met Rasmus, mijn beste vriend, had afgesproken. Het plan was om samen te lunchen en dan nog even te winkelen, voordat we met de laatste boot terug zouden gaan naar Kenning. Maar eigenlijk wilde ik het liefst na het eten direct terugrijden naar de haven in Norsminde. Het Bygholmhotel op Kenning had voor de tweede keer een forse bestelling verse pasta

bij me geplaatst, en deze keer wilde de souschef niet alleen pasta in verschillende kleuren, maar ook twee gevulde pastasoorten. Vooral het vouwen van de tortellini en de ravioli was een tijdrovende klus, waar ik ineens vreselijk tegenop zag. Ik was moe. Of beter gezegd, bekaf.

Wat moest ik Torben vertellen? Ik was nonchalant geweest met de anticonceptiepil, aan het begin van de zomer. Ik was hem een keer vergeten en daaruit was toen de dwaze gedachte ontstaan, dat ik met het tarten van het lot Torben terug kon laten komen. Torben, op wie ik vreselijk verliefd was, maar die door een misverstand het eiland was ontvlucht en mij met een gebroken hart had achtergelaten. Uiteindelijk had ik slechts drie keer de pil ‘vergeten’, maar kennelijk was dat genoeg geweest om de bescherming te ontregelen.

Ik had het kunnen weten.

Eén keer was ik met Eddie naar bed geweest. Eén keer. Toen ik dacht dat ik Torben voor altijd kwijt was, had ik me impulsief en uit pure frustratie laten troosten door mijn ex-vriend, Eddie van Rijn, die me vanuit Nederland achterna was gereisd. Om die week erop tot mijn verrassing toch weer met Torben in bed te liggen. O god, ik wilde geen kind van mijn ex. Eddie had op Kenning inmiddels een relatie, beter gezegd een knipperlichtrelatie, met Rosa aangeknoopt. En ik wilde oud worden met Torben. Maar wat als dit kind niet van hem was? Onwillekeurig legde ik een hand op mijn buik. Soms was het net of ik iets voelde. Een luchtbelletje dat door mijn buik tuimelde. Ik had nu gezien wat het was. Een piepklein mensje.

Vertwijfeld liet ik mijn ingehouden adem ontsnappen. Ik moest iets eten, ik voelde me leeg. Iemand passeerde me met een beker versgezette koffie en de geur drong in mijn neus om opnieuw een onaangename golf van misselijkheid te veroorzaken. Ik wendde mijn hoofd af om bij het grote raam in Baresso Coffee een bekende te zien zitten: Babette Bergfeld, de caféhoudster van Café Langbeins op Kenning. Ik stak mijn hand op in de veronderstel-

ling dat ze mij ook had gezien, maar plots stond ze op en liep naar achteren in de koffiebar. Aarzelend bleef ik staan. Liep ze nou expres weg? Of had ze mij niet gezien? Ik tuurde naar de vrouw die bij Babette aan het tafeltje had gezeten: een magere vrouw van middelbare leeftijd, die opviel door de dieprode wijnvlek op haar verder zo bleke gezicht. Alsof ze voelde dat ik naar haar keek, ontmoette ik de kille, harde blik van de vrouw. Intuïtief wendde ik mijn hoofd af en liep verder. Dat leek me geen type voor de opgewekte, altijd vriendelijke Babette.

Het terras van Cross Café aan de Åboulevarden zat vol met gasten die genoten van de nog warme oktoberzon. Zoekend naar Rasmus liet ik mijn ogen over de menigte gaan, in de hoop dat hij een tafeltje buiten had kunnen scoren, maar ik zag hem nergens. Hij had me een berichtje gestuurd dat hij er al was, dus dan zat hij vast binnen.

In het café hing een bedompte warmte en terwijl ik mijn sjaal lostrok, ontdekte ik bij de bar een opgetogen Rasmus. Hij wenkte me uitbundig. Naast hem stond een goed uitziende, zongebruinde man, die druk bezig was met het opwrijven van wijnglazen.

‘Schatje, je ziet er verhit uit.’ Alsof we elkaar vanochtend niet hadden gezien, kuste Rasmus me op beide wangen. ‘Dit is Nicolai, we hebben ooit samen een yogaworkshop gevolgd. Hij werkt hier als kelner.’

Ik schudde de hand van de man, wiens hagelwitte shirt bewust een maat te klein leek gekozen, zodat zijn afgetrainde torso goed uitkwam. ‘Ik ben Nina.’

‘Hi, leuk je te ontmoeten.’ Nicolai liet een gebit zien dat net zo hagelwit was als zijn shirt. Alles aan hem oogde tot in de puntjes gepolijst. ‘Rasmus heeft het al over je gehad.’

Fronsend keek ik naar Rasmus, die van zijn kruk wipte. ‘Kom!’

‘Heb jij Babette ook gezien?’

‘Babette? Nee. Die zit op Kenning.’

‘Ik zou zweren dat ze het was, zal ik...’

‘Toe nou! Nicolai heeft een tafeltje voor ons vrijgehouden bij

het raam.' Met een glimlach naar zijn vriend, pakte Rasmus mijn hand en duwde me door het overvolle café langs de bezette tafeltjes. Ik merkte op dat de andere gasten ons nakeken, maar Rasmus viel het kennelijk niet meer op. Zijn treffende gelijkenis met popster Robbie Williams was voor hem zo gewoon, dat hij eerder verontwaardigd was als niemand op hem reageerde.

'Het is erg warm hier in de zon achter het glas,' zei ik terwijl ik plaatsnam aan het enige tafeltje dat nog vrij was.

'Het is de beste tafel die ze hebben,' antwoordde Rasmus stöijcins. 'Trek maar wat uit.'

'Duh!' Ik keek naar het dunne zwarte bloesje dat ik droeg en verbeelde me dat ik mijn eigen zweet kon ruiken.

Nicolai was ons achternagelopen en legde twee menukaarten op tafel. 'Mag ik jullie een glas prosecco aanbieden van het huis?'

'Mineraalwater liever,' antwoordde ik snel en ik zette mijn tas bij mijn voeten.

'Hè, niet even een klein glaasje?' reageerde Rasmus geïrriteerd.

'Nee,' zei ik kortaf en ik keek op de menukaart.

'Nou, dan alleen voor mij graag, Nicolai!'

Zodra de kelner weg was, legde ik de kaart neer. 'Hoe ging het gesprek?'

'Zwaar,' antwoordde Rasmus terwijl hij met zijn ogen rolde. 'Ik heb eerder therapie gehad, maar deze dame keert me binnenste-buiten.'

'Is dat niet juist de bedoeling?'

'Ze wil eerst een paar gesprekken met mij alleen, en ook met Rud. En daarna moeten we samen komen.' Rasmus' blik volgde de breedgeschouderde Nicolai, die met mijn water en een glas prosecco opnieuw naar ons tafeltje kwam. 'Volgende week heb ik mijn tweede sessie.'

'Dat is lekker vlot,' reageerde ik op Rasmus.

'Tuurlijk,' antwoordde de kelner mij. Hij zette onze glazen op tafel en knipoogde naar Rasmus. 'Laat me weten wanneer je wat wilt bestellen.'

Ik zag de glinstering in Rasmus' ogen toen hij mij over tafel aankeek. 'Waarvoor ging je ook weer in relatietherapie?' vroeg ik met een zucht.

'Joh, een beetje flirten is gezond.'

'Jij bent onverbeterlijk.' Ik keek naar de lage ramen naast ons. Ik had het smoorheet. 'Kan dit niet open?'

'Nicolai is yogadocent. Op YouTube kun je zijn lessen volgen.'

'Laat me raden.' Dorstig nam ik een slok van het gekoelde water. 'En jij bent ineens hevig geïnteresseerd in yoga.'

'Dat was ik altijd al. Ik heb eerder yoga gedaan.'

'Natuurlijk.'

'Volgende week ga ik een les bij hem doen, als ik toch weer naar de peut moet.'

'Leuk. Neem je Rud mee?' Het zweet liep in straaltjes over mijn rug. Was ik de enige die het hier zo warm had? Aan de andere tafeltjes leek niemand er last van te hebben.

'Nee, natuurlijk niet. Trouwens die therapeute zei dat het belangrijk is dat Rud en ik ook onze eigen dingen doen.' Hij nipte van de prosecco. 'Juist omdat we leven in zo'n kleine geïsoleerde gemeenschap.'

Ik voelde me een beetje licht worden in mijn hoofd en probeerde me op de menukaart te concentreren. Misschien moest ik gewoon wat eten.

'En yoga is hartstikke goed voor je lijf én voor je geest.'

'Voor dat laatste zal je goed doen,' mompelde ik afwezig. 'Kunnen we alvast wat brood krijgen? Ik rammel.'

'Brood? Ben je mal, al die koolhydraten. Bovendien heb ik nog geen keuze gemaakt.' Rasmus sloeg de menukaart open. 'Heb je haast of zo?'

Ik nam nog een paar slokken water en zette het glas terug. Een uur geleden had ik een stuk cake gehad. Feitelijk was dat mijn ontbijt geweest. Al weken kreeg ik 's ochtends geen hap door mijn keel. Ook dat signaal had ik simpelweg genegeerd. Mijn handen waren klam geworden en ik veegde ze af aan mijn broek. Wat

moest ik tegen Torben zeggen? Ik ben zwanger, maar ik weet niet zeker of jij de vader bent? Ik had hem niet verteld dat ik met Eddie naar bed was geweest. Alleen dat ik me door Ed had laten troosten. Verdorie.

‘Ik neem een salade, ik hoef geen brood,’ zei Rasmus, verder kijkend op de kaart. ‘Wat neem jij?’

‘De clubsandwich.’ Het hemdje onder mijn bloes plakte ongemakkelijk op mijn natte rug. ‘Zeg, wil jij bestellen? Ik moet even naar de wc.’

‘Zeker.’

Ik schoof mijn stoel naar achteren om op te staan, toen er ineens zwarte vlekken voor mijn ogen verschenen.

2

Politieaanvoerder Torben Olsen liet de deur van het postkantoor per abuis met een ongenadig harde klap achter zich dichtvallen. Even meende hij de zo vrome Trine Hermansen binnen te horen vloeken, terwijl hij het stapeltje enveloppen en folders uit de postbus bekeek. Hij trok een verontschuldigende grijns naar Trine, die hem met een strenge blik vanuit haar postkantoor aankeek. Alsof het zijn schuld was dat niemand die dranger op die deur had gerepareerd.

Hij stopte de post in zijn rugzak en hing hem over zijn schouders, bijna alles was voor Nina en voor Eddie. Informatie en offertes van leveranciers en loonbedrijven. Had Eddie niet inmiddels alles al geregeld om de bovenverdiepingen van Villa Sandmarken te verbouwen tot pensionkamers? Hij had er geen gras over laten groeien en zodra Hanny, de eigenaresse van de villa, vanuit Nederland toestemming had gegeven, was Eddie meteen gestart met de verbouwing. Voor Eddie, die dolgraag partner wilde worden

in het bouw- en installatiebedrijf van Hermansen, zijn werkgever op Kenning, was dit een mooi project om zijn ervaring als aannemer te laten zien. Hij wilde de stalen wenteltrap aan de zijgevel geplaatst hebben voordat het kouder ging worden. Alsof een strenge winter al in zicht was. Het was nog maar oktober en volgens de prozaïsche weerdiensten zou er een paar dagen sprake zijn van een echte *Indian Summer*.

Torben keek op zijn telefoon om de stopwatch opnieuw in te stellen. In een halfuur kon hij terug zijn bij de villa, als hij het hardlopen tenminste kon volhouden. Zijn spieren waren stijf geworden van het halfuur rennen op de heenweg. Langzaam liep hij af op het groepje winkeliers dat zich had verzameld ter hoogte van Café Langbeins halverwege de dorpsstraat Nørregade.

‘Wat is er aan de hand?’

Vanaf een stoel van het caféterras keek Maxi, de eenentwintigjarige zoon van caféhoudster Babette, verveeld naar hem op. ‘Ach, gezeik om niks, zoals gewoonlijk. Jeppe Bech heeft bedacht dat hij de bepleistering van zijn viswinkel hemelsblauw wil verven. Past niet in het straatbeeld, vindt de rest.’

‘Ik kan ze geen ongelijk geven.’ Torben gaf een veelbetekenende knipoog. ‘Denk je dat ik als sterke arm der wet al moet ingrijpen?’

‘Welnee. Er zal vast een vergadering over belegd gaan worden.’ Maxi stak een tandenstoker tussen zijn kiezen en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Dat geeft ze weer wat te doen hier, nietwaar?’

Torben stak zijn duim op en liep het gezelschap vlug voorbij. Als ze hem naar zijn mening gingen vragen, stond hij hier over drie uur nog te discussiëren met de eigenzinnige eilanders. Op de bosweg voerde Torben rustig zijn tempo op. Om zijn zinnen te verzetten had hij besloten weer te gaan hardlopen. Als rechner in Kopenhagen had hij in vroeger tijden wekelijks vijf keer gerend. Echt gerend. Hardlopen was voor watjes, hadden hij en zijn collega Daniel altijd spottend gezegd wanneer ze elkaar ontmoetten tijdens die rondjes. *Daniel*. Zijn partner en vriend had het leven gelaten tijdens een opdracht waarbij Torben overmoe-

dig het voortouw had genomen. Zou hij ooit dat beeld van zijn netvlies krijgen?

De rugtas stuitte tegen zijn rug toen Torben het tempo verder opschroefde. Hij trok fel aan de schouderbanden om de tas vaster op zijn rug te trekken.

Door het gebeurde had Torben een posttraumatische stressstoornis ontwikkeld. Angsten en schuldgevoelens hadden hem uiteindelijk vergetelheid doen zoeken in drank. De zelfhaat had hem verteerd, terwijl hij op destructieve wijze alles en iedereen om hem heen van zich afstootte.

Niet lang nadat zijn relatie was geëindigd, had hij op de vacature op Kenning gereageerd. En daar had hij Nina ontmoet.

Onwillekeurig voelde hij zich ontspannen, zodra hij aan haar dacht. Zijn tred werd lichter. Nina Jensen, de Hollandse heks, zoals hij haar eerst had genoemd. Ze had hem weten te betoveren met haar charmes en halsoverkop was hij voor haar gevallen. Torben liet een zucht ontsnappen en wierp een blik op zijn horloge. Hoelang nog voordat ze thuiskwam? Hij kon zich soms zo ongemakkelijk voelen wanneer ze niet in de buurt was, en nog meer als ze niet op het eiland was.

Een tijdje probeerde hij aan niets anders te denken dan het ritme van zijn voetstappen op het asfalt. Zweet parelde over zijn huid, zijn ademhaling ging sneller en deed zijn keel rauw aanvoelen.

Hij verliet de bosweg en sloeg het pad in dat leidde naar de Vikinggraven. Naast de pittoreske dorpskern was de eeuwenoude begraafplaats dé toeristische attractie van het eiland. Terwijl hij stug doorrende, probeerde hij goed te kijken waar hij zijn voeten neerzette op het onverharde, hobbelige pad. Eerdere regenbuien en rottende herfstbladeren hadden het pad zo zompig gemaakt dat het op sommige plaatsen verraderlijk glibberig was. Maar zodra hij de stenen brug was gepasseerd die het beekje overspande, vertraagde zijn pas alsof een onzichtbare hand hem tegenhield. Een lichte verwondering drong zich aan hem op, terwijl hij

hijgend overging tot een wandelpas. Waren het de gebeurtenissen die hier hadden plaatsgevonden en waar hij een rol in had gespeeld? Het was hem eerder opgevallen dat een merkwaardig unheimisch gevoel hem overviel zodra hij naar de graven ging. Het moest zijn psychische gesteldheid zijn die hem waarschijnlijk de rest van zijn leven zou achtervolgen. Zoals altijd wanneer de rafelige donkere randjes van somberheid en angst weer in beweging kwamen, dacht hij aan Nina en voelde hij diep in zijn bin-
nenste de geruststelling van haar liefde voor hem.

Tussen de verkleurende bomen en struiken door zag hij de zee opdoemen. Het water deinde majestueus in het zachte, diffuse najaarslicht. Langzaam liep hij verder, terwijl hij de schoonheid van het kleine eiland als een rustgevend medicijn op zich liet inwerken.

Eenmaal op de parkeerplaats bij de Vikinggraven liet Torben de rugtas van zijn schouders glijden om gulzig te drinken uit zijn waterfles. Hij wiste het zweet van zijn voorhoofd, terwijl zijn ogen over het grote grafveld dwaalden, dat aan weerszijden begrensd werd door bos. Deze rustplaats van de Vikingen was sinds jaar en dag voor spiritueel geïnteresseerden een bron van inspiratie en had een onvoorstelbare aantrekkingskracht. Een enkeling beweerde dat er magische krachten van die graven uitgingen, of van dit gehele veld. En af en toe was er iemand die beweerde dat hij of zij de geest van de verbannen Vikingvrouw Fiona kon zien.
Zoals Nina.

Zelf was hij altijd wars geweest van dergelijke uitspraken, in dat andere leven in Kopenhagen had hij dergelijke mensen getypeerd als aandachttrekkers en idioten. Geldbeluste charlatans die inspeelden op het goedgelovige van de labiele medemens. Maar sinds hij met Nina was, had hij die nuchtere kijk laten varen. Behalve over Fiona, had Nina hem ook verteld over de niet-menselijke entiteiten die ze hier kon waarnemen: duistere schaduwen, die als vormeloze wezens een voorbode waren van kwaad dat op het eiland afkwam.